

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ζ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ערכין-הכל מעריכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מימרא															
האשה שיצאה ליהרג - אין ממתנין לה עד שתלד.												■			
ישבה על המשבר - ממתנין לה עד שתלד.												■			
האשה שנהרגה - נהנין בשערה.												■			
בהמה שנהרגה - אסורה בהנאה.												■			
פשיטא, גופה היא											ζ				
איצטריך, ס"ד אמנא: הואיל וכתוב (שמות כא) כאשר ישיט עליו בעל האשה, ממונא דבעל הוא ולא ליפסדיה מיניה, קמ"ל.											!	◊			
ואימא ה"נ											ζ				
רבי אבהו אמר רבי יוחנן: אמר קרא: (דברים כב) ומתו גם שניהם, לרבות את הוולד.												!	◊		
והאי מיבעי ליה: עד שיהו שניהן שוין, דברי רבי יאשיה	[רבי יאשיה:]											ζ	◊		
כי קאמרת מגם.												!	◊		
ישבה על המשבר וכו'.													■		
מ"ט?													^		
כיון דעקר, גופא אחרינא הוא.													!	◊	
האשה היוצאה ליהרג, מכין אותה כנגד בית הריון כדי שימות הוולד תחילה, כדי שלא תבא לידי ניוול.	רב יהודה אמר שמואל:												■	◊	
למימרא, דהיא קדמה ומתה ברישא, והא קיימא לן דוולד מיית ברישא													ζ	◊	
תינוק בן יומו נוהל ומנהיל	דתנן:												■	ζ	
נוהל בנכסי האם להנחיל לאחיו מן האב, דווקא בן יום אחד, אבל עובר לא, דהוא מיית ברישא, ואין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחיו מן האב	ואמר רב ששת:												■	ζ	
הני מילי לגבי מיתה, אידי דוולד זושרא חיותיה, עיילא טיפה דמלאך המות ומחתך להו לסימנין, אבל נהרגה - היא מתה ברישא.													!	◊	
והא הוה עובדא ופרכיס עד תלת פרכוסין													ζ		
מידי דהוי אזנב הלטאה דמפרכסת.													!		
האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת, מביאין סכין ומקרעים את כריסה ומוציאין את הוולד.	רב נחמן אמר שמואל:												■	◊	
פשיטא, מאי עביד? מחתך בבשר הוא													ζ		
לא נצרכה, להביא סכין דרך רשות הרבים.	רבה:												!	◊	
ומאי קמשמע לן? דמספיקא מחללינן שבתא													ζ		
מי שנפלה עליו מפולת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק כנעני ספק ישראל - מפקחין עליו את הגל	תנינא:												■	ζ	◊
מהו דתימא: התם הוא דהוה ליה חזקה דחיותא, אבל הכא דלא הוה ליה חזקה דחיותא מעיקרא אימא לא, קמ"ל.													!	◊	
האשה שנהרגה וכו'.														■	
ואמאי? איסורי הנאה נינהו													ζ		
באומרת תנו שערי לבתי.	רב:												!	◊	

Talmud Navigator

✦ חולקים-disputants ✧ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מקרא-key:	מאן דאמר											
ערכין-הכל מעריכין												
מירא												
אילו אמרה תנו ידי לבתי מי יהבינן לה?									⚡			ז:
בפאה נכרית.	רב:								!	✧		ז:
טעמא דאמרה תנו, הא לא אמרה תנו - גופה הוא ומיתסר, והא מיבעיא ליה לר' יוסי בר' חנינא									⚡			ז:
שער נשים צדקניות מהו?	דבעי ר' יוסי בר' חנינא:								⚡	✧		ז:
בפאה נכרית קמיבעיא ליה	ואמר רבא:								⚡	✧		ז:
כי קמיבעיא ליה לר' יוסי בר' חנינא - דתלי בסיכתא, הכא דמחבר בה, טעמא דאמרה תנו, הא לא אמרה תנו - גופה הוא ומיתסר.									!	✧		ז:
והא דומיא דבהמה קתני, מה התם גופיה, אף ה"נ גופיה	קשיא ליה לרב נחמן בר יצחק:								⚡	✧		ז:
זו מיתתה אוסרתה, וזו גמר דינה אוסרתה.	אלא א"ר נחמן:								!	✧		ז:
תני לוי כוותיה דרב, תני לוי כוותיה דר"ג בר יצחק.									⚡	✧		ז:
האשה שיוצאה ליהרג ואמרה תנו שערי לבתי - נותנין, מתה - אין נותנין, מפני שהמת אסור בהנאה.	תני לוי כוותיה דרב:								⚡	✧		ז:
פשיטא									⚡			ז:
אלא שנויי המת אסור בהנאה.									!			ז:
האשה שמתה - נהנין בשערה, בהמה שנהרגה - אסורה בהנאה ומה הפרש בין זה לזה? זו מיתתה אוסרתה, וזו גמר דינה אוסרתה.	תניא כוותיה דרב נחמן בר יצחק:								⚡	✧		ז:
הדרן עלך הכל מעריכין												ז:

■ מימרא-statement
 ◊ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

Talmud Navigator

ערכין-אין נערכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
אין נערכין פחות מסלע, ולא יתר על חמשים סלע. כיצד? נתן סלע והעשיר- אינו נותן כלום, פחות מסלע והעשיר - נותן חמשים סלע.												■
היו בידו חמש סלעים - ר"מ אומר: אינו נותן אלא אחת	[ר"מ]											◆
נותן את כולן.	חכמים:											◆
אין בערכין פחות מסלע, ולא יתר על חמשים סלע.												■
אין נערכין פחות מסלע.												■
מנלן?												^
דכתיב: (ויקרא כז) וכל ערכך יהיה בשקל הקדש, כל ערכין שאתה מעריך לא יהו פחותין משקל ולא יתר על חמשים סלעים, דכתיב: חמשים.												◊
היו בידו חמשה כו'.												■
מ"ט דר"מ?												^
כתיב חמשים וכתיב שקל, או חמשים או שקל.												◊
ורבנן?												◊
ההוא, לכל ערכין שאתה מעריך לא יהו פחותים משקל הוא דאתא, אבל היכא דאית ליה - אמר קרא: (ויקרא כ"ז) אשר תשיג יד הנודר, והרי ידו משגת.	[רבנן]											◊
ור"מ?												◊
ההוא, יד הנודר ולא יד הנידר הוא דאתא.	[ר"מ]											!
ורבנן?												◊
לאו ממילא שמעת מינה, דהיכא דידו משגת שקול מיניה?	[רבנן]											!
היו בידו חמש סלעים ואמר ערכי עלי, וחזר ואמר ערכי עלי, ונתן ארבע לשניה ואחד לראשונה - יצא ידו שתיקה, מ"ט? ב"א מאוחר שקדם וגבה - מה שגבה גבה, בעידנא דיהיב לשניה משעבד לראשונה, בעידנא דיהיב לראשונה תו לית ליה. נתן ארבע לראשונה ואחת לשניה - ידי שניה יצא, ידי ראשונה לא יצא, כולהו משעבדן לראשונה.	רב אדא בר אהבה:											◊
היו בידו חמש סלעים ואמר שני ערכי עלי בבת אחת, מהו? כיון דבבת אחת נדר כי הדדי תפסן, יהיב תרתוי ופלגא להאי ותרתי ופלגא להאי, או דלמא כולהו חזיא להאי וכולהו חזיא להאי?	בעי רב אדא בר אהבה:											^
תיקו.												■
אין בערכין פחות מסלע ולא יתר כו'.												■
הא תו למה לי?												◊
הא קמשמע לן: פחות מסלע הוא דליכא, הא יתר על סלע איכא, יתר על חמשים הוא דליכא, הא פחות מחמשים איכא, וסתמא כרבנן.												!
אין פתח בטועה פחות משבעה, ולא יתר על י"ז.												■
טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי - פתחה שבעה עשר	ת"ר:											◊
שני ימים טמא ראיתי - פתחה שבעה עשר												◊
שלשה ימים טמא ראיתי - פתחה שבעה עשר												◊
ארבעה ימים טמא ראיתי - פתחה ששה עשר												◊
חמשה ימים טמא ראיתי - פתחה חמשה עשר												◊

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

מקרא-key	מאן דאמר	ערכין-אין נערכין	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
		ששה ימים טמא ראיתי - פתחה ארבעה עשר											◆
		שבעה ימים טמא ראיתי - פתחה שלשה עשר											◆
		שמונה ימים טמא ראיתי - פתחה שנים עשר											◆
		תשעה ימים טמא ראיתי - פתחה אחד עשר											◆
		עשרה ימים טמא ראיתי - פתחה עשרה											◆
		אחד עשר - פתחה תשעה											◆
		שנים עשר - פתחה שמונה											◆
		שלשה עשר - פתחה שבעה											◆
		שאין פתח בטועה פחות משבעה ולא יתר על שבעה עשר.											◆
	רב אדא בר אהבה לרבה:	למה לי כולי האי? תימני שבעה ותשתרן											⚡
	אמר ליה: [רבה]	לתקונה לידי נדה ופתחה קאמרינן.											◆
	תנו רבנן:	כל הטועות זבות, מביאות קרבן ואינו נאכל, חוץ מפתחה שבעה ופתחה שמונה, שמביאות קרבן ונאכל.											◆
		אטו כל הטועות זבות? ותו, יום אחד ושני ימים בת איתויי קרבן היא?											⚡
		אלא, כל זבות הטועות מביאות קרבן ואינו נאכל, חוץ מפתחה שבעה ופתחה שמונה, שמביאות קרבן ונאכל.											◆
		אין בנגעים פחות משבוע אחד, ולא יתר על שלשה שבועות.											■
		פחות משבוע - נגעי אדם, ולא יתר על שלשה שבועות - נגעי בתים.											◆
	רב פפא:	(תהלים לו) צדקתך כהררי אל - אלו נגעי אדם, משפטיך תהום רבה - אלו נגעי בתים.											◆
		פשטיה דקרא במאי כתיב?											^
	רב יהודה:	אלמלא צדקתך כהררי אל, מי יוכל לעמוד לפני משפטיך תהום רבה											◆
	רבה:	צדקתך כהררי אל, מפני שמשפטיך תהום רבה.											◆
		במאי קמיפלגי?											^
		בדר' אלעזר ור' יוסי ברבי חנינא											!
	דאיתמר, רבי אלעזר:	כובש											◆
	רבי יוסי בר' חנינא:	נושא											◆
		רבה כרבי אלעזר, ורב יהודה כרבי יוסי ברבי חנינא.											!
		אין פוחתין מארבעה חדשים המעוברים בשנה, ולא נראה יתר על שמונה.											■
		שתי הלחם אין נאכלין פחות משנים, ולא יתר על שלשה.											■
		לחם הפנים אין נאכל פחות מט', ולא יתר על אחד עשר.											■
		אין קטן נימול פחות מח', ולא יתר על שנים עשר.											■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ערכין-אין נערכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																						
מאי לא נראה יתר על שמנה?																						
לא נראה לחכמים לעבר יתר על שמונה.	רב הונא:																					
מאי שנא תשעה דלא?																						
אם כן קדים אתי סיהרא תלתא יומי																						
השתא נמי קא קדים אתי תרי יומי																						
כגון שהיתה שנה מעוברת	כדאמר רב משרשיא:																					
הכא נמי כגון שהיתה שנה שלפניה מעוברת, ועיבור שנה חודש, דל ירחא מליא בהדי ירחא חסירא.																						
ואכתי חד יומא																						
לא אדעתיהו דאינשי.																						
לא נראה לחכמים לחסר יתר על שמונה, ומאי טעמא קאמר, מה טעם אין פוחתים מארבעה חדשים המעוברים בשנה? משום דלא נראה לחכמים לחסר יתר על שמונה.	עולא:																					
מאי שנא תשעה דלא?																						
דאם כן מיתרא סיהרא תלתא יומי																						
השתא נמי קא מיתרא תרי יומי																						
כגון שהיתה שנה מעוברת	כדאמר רב משרשיא:																					
הכא נמי כגון שהיתה שנה שלפניה מעוברת, דל ירחא חסירא בהדי ירחא מליא.																						
ואכתי איכא חד יומא																						
סברי: איתחזויי איתחזוי, ואנן לאו אדעתין.																						
במאי קמפלגי?																						
בעיבור שנה																						
כמה עיבור שנה? ל'	דתניא: [ת"ק]																					
חודש.	רשב"ג:																					
אין עצרת חלה אלא ביום הנף, ואין ר"ה חלה אלא או ביום הנף או לאור עיבורו	מיתבי:																					
בשלמא לעולא, דשמונה חסירין עבדינן מעוברין לא עבדינן, משכחת לה שניהן חסר ביום הנף, אחד מלא ואחד חסר לאור עיבורו, אלא לרב הונא דאמר: עבדינן מעוברין, הא זימנין דמשכחת לה לאור אור עיבורו ולעולא מי ניחא? שמונה הוא דלא עבדינן, הא שבעה עבדינן, הא זימנין דלא עבדינן בסיתוא ועבדינן בקייטא, והא הוה לאור אור עיבורו	אמר לך רב הונא:																					
אלא הא מני? אחרים היא																						
אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה לר"ה אלא ארבעה ימים בלבד, ואם היתה שנה מעוברת - חמשה.	דתניא, אחרים:																					
סוף סוף לאחרים ביום הנף לא משכחת לה																						
כגון שהיתה שנה מעוברת, ועיבור שנה ל' יום, דל ירחא בהדי ירחא דמשכחת לה ביום הנף.	רב משרשיא:																					
אחרים מנינא אתא לאשמועינן?	רב אדא בר אבהו לרבא:																					

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מקרא-key	ערכין-אין נערכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
	הא קמ"ל, דלא בעינן מצוה לקדש ע"פ הראיה.										!	◊
	והאיכא יומא דשעי ויומא דתלתין שני	מתקיף לה רבינא:									⚡	◊
	כיון דליתיה בכל שתא לא קא השיב.										!	◊
	ואף שמואל סבר לה כרב הונא											■
	אין שנת לבנה פחותה משלש מאות וחמשים ושתים יום, ולא יתירה על שלש מאות וחמשים וששה יום, הא כיצד? שניהם מלאין - ששה, שניהם חסירין - שנים, אחד מלא ואחד חסר - ארבעה.	דאמר שמואל:										■ ■
	הריני נזיר כימות החמה - מונה נזירות ג' מאות וששים וחמשה ימים כמנין ימות החמה, כימות הלבנה - מונה נזירות ג' מאות וחמשים וארבעה ימים כמנין ימות הלבנה	מיתבי:										⚡
	ואם איתא, זימנין דמשכחת לה ששה											⚡
	בגדרים הלך אחר לשון בני אדם ורוב שנים.											!
	ואף רבי סבר לה כרב הונא											■
	מעשה ועשה רבי תשעה - חסירים ונראה חודש בזמנו, והיה רבי תמיה ואומר: עשינו תשעה חסירין ונראה חודש בזמנו	דתניא: [רבי]										○ ■ ■
	שמא שנה מעוברת היתה, ועיבור שנה ל', אישתקד עשינו שניהם מלאין, דל תלתא לבהדי תלתא וקם ליה בדוכתיה.	אמר לפניו ר' שמעון בר רבי:										■ ■
	אמר ליה נר ישראל, כן הוה.											■ ■
מ	אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקדש, ולא מוסיפין על ארבעים ושמונה.											■
	אין פוחתין משני נבלים, ולא מוסיפין על ששה.											■
	אין פוחתין משני חלילין, ולא מוסיפין על שנים עשר.											■
י	ובשנים עשר יום בשנה החליל מכה לפני המזבח: בשחיטת פסח ראשון, ובשחיטת פסח שני, ויום טוב הראשון של פסח, ויום טוב של עצרת, ובשמונת ימי החג.											■
	ולא היה מכה באבוב של נחשת אלא באבוב של קנה, מפני שקולו ערב ולא היה מחלק אלא באבוב יחיד, מפני שהוא מחליק יפה.											■
	ועבדי כהנים היו, דברי ר"מ	[ר"מ]										■ ◊
	משפחת בית פגרים ובית ציפרא מעמאום, היו משיאין לכהונה	רבי יוסי:										
לזים היו.	רבי חנינא בן אנטיגנוס:											■ ◊
ג	מתניתין דלא כרבי יהודה											■
	הפוחת לא יפחות משבע, והמוסיף לא יוסיף על שש עשרה.	דתניא, ר' יהודה:										■ ■
	במאי קמיפלגי?											^
	תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא	רבי יהודה סבר:										■ ◊ !
	תקיעה לחוד ותרועה לחוד ותקיעה לחוד.	ורבנן סברי:										■ ◊ !
	מאי טעמא דר' יהודה?											^
כתיב: (במדבר ל') ותקעתם תרועה, וכתיב: (במדבר י') תרועה יתקעו למסעיהם, ש"מ: תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא.	[רבי יהודה]											!
ורבנן?												⚡
ההוא, לפשוטה לפניה ופשוטה לאחריה הוא דאתא.	[רבנן]											!

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

ערכין-אין נערכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
מימרא																							
ורבנן מ"ט?																							
דכתיב: (במדבר י') ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו, ואי ס"ד תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא, אמר רחמנא עביד פלגא דמצוה?																							
ורבי יהודה?																							
סימנא בעלמא הוא.	[רבי יהודה]																						
כמאן אזלא הא דאמר רב כהנא:																							
אין בין תקיעה לתרועה תקיעה ולא כלום	[רב כהנא]																						
כמאן? כרבי יהודה.																							
פשיטא																							
מהו דתימא אפילו כרבנן אתיא, ולאפוקי מדרבי יוחנן																							
שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום - יצא	דאמר: [רבי יוחנן]																						
קמ"ל.																							
ואימא הכי נמי																							
אם כן, מאי ולא כלום?																							
שנים עשר יום בשנה מכה בחליל וכו'.																							
מאי שנא הני?																							
הואיל ויחיד גומר בהן את ההלל																							
שמונה עשר ימים שהיחיד גומר בהן את ההלל: שמונה ימי החג, ושמונה ימי חנוכה, ויום טוב הראשון של פסח, ויום טוב של עצרת ובגולה עשרים ואחד: תשעה ימי החג, ושמונה ימי חנוכה, ושני ימים טובים של פסח, ושני ימים טובים של עצרת.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוּצדק:																						
מאי שנא בהג דאמר' כל יומא, ומאי שנא בפסח דלא אמרין כל יומא?																							
דהג חלוקין בקרבנותיהן, דפסח אין חלוקין בקרבנותיהן.																							
שבת דחלוקה בקרבנותיה לימא																							
לא איקרי מועד.																							
ראש חודש דאיקרי מועד לימא																							
לא איקדיש בעשיית מלאכה, דכתיב: (ישעיהו ל') השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, לילה המקודש לחג טעון שירה, ושאין מקודש לחג אין טעון שירה.																							
ראש השנה ויום הכיפורים דאיקרו מועד ואיקדוש בעשיית מלאכה לימא																							
משום דר' אבהו																							
אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבש"ע, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך ברה"ב וביום הכפורים? אמר להן: אפשר, מלך יושב על כסא הדין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו וישראל אומרים שירה לפני?	דאמר רבי אבהו:																						
והא חנוכה דלא הכי ולא הכי וקאמר																							
משום ניסא.																							

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מאן דאמר	מירא	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פורים דאיכא ניסא לימא	פורים דאיכא ניסא לימא											◇
לפי שאין אומרים שירה על נס שבחוצה לארץ.	רבי יצחק:											!
והרי יציאת מצרים דנס שבחוצה לארץ הוא, ואמרין הלל	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:											◇
עד שלא נכנסו ישראל לארץ - הוכשרו כל הארצות לומר שירה, משנכנסו לארץ - לא הוכשרו כל ארצות לומר שירה.	כדתניא:											!
קרייתה זו היא הלילא.	רב נחמן:											!
בשלמא התם, הללו עבדי ה' - ולא עבדי פרעה, הכא הללו עבדי ה' - ולא עבדי אחשוורוש? אכתי עבדי אחשוורוש נינהו.	רבא:											!
קרייתה זו היא הלילא	ולר"נ דאמר:											◇
משנכנסו לארץ - לא הוכשרו כל ארצות לומר שירה	התניא:											◇
כיון שגלו חזרו להיתרון הראשון.	[לר"נ]											!
לא היה מכה באבוב של נחושת וכו'.												■
פתח בחליל ומסיים באבוב?												◇
היינו חליל היינו אבוב, ואמאי קרי ליה חליל? דחלי קליה.	רב פפא:											!
אבוב היה במקדש, חלק היה, דק היה, של קנה היה, ומימות משה היה, צוה המלך וציפוהו זהב ולא היה קולו ערב, נטלו את צפוי והיה קולו ערב כמות שהיה.	ת"ר:											■
צילול היה במקדש, של נחושת היה, והיה קולו ערב, ונפגם, ושלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקנוהו, ולא היה קולו ערב, נטלו את תיקונו והיה קולו ערב כמות שהיה.												■
מכתשת היתה במקדש, של נחושת היתה, ומימות משה היתה, והיתה מפטמת את הבשמים, נתפגמה והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותיקוהו, ולא היתה מפטמת כמו שהיתה, נטלו את תיקונה והיתה מפטמת כמו שהיתה.												■
אלו שני כלים נשתירו ממקדש ראשון, ונפגמו ולא היה להם ארוכה, ועליהם אמר דוד: (מלכים א' ז') נחושת ממורט, נחושת ועליהם הוא אומר: (דברי הימים ב' ד') וכלי נחשת מוצהב שנים חמודות.												■
כל אחד ואחד שקול כשנים של זהב	חד: [רב/שמואל]											◆
שניהם שקולין כאחד של זהב.	וחד: [רב/שמואל]											◆
שניהם שקולין כאחד של זהב.	תני רב יוסף:											■
שניים היו, שנאמר: שנים, אל תיקרי שנים אלא שניים.	תניא, רשב"ג:											■
שילוח היה מקלח מים בכאיסר, צוה המלך והרחיבוהו כדי שיתרבו מימיו, ונתמעטו, וחזרו ומיעטוהו והיה מקלח מים, לקיים מה שנאמר: (ירמיהו ט') אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל גבור בגבורתו.	תני רשב"ג:											■
הרדולים לא היה במקדש.	וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר:											■
מאי הרדולים?												▲
טבלא גורגדנא, מפני שקולו עב ומערבב את הנעימה.	אביי:											!
מגריפה היתה במקדש, עשרה נקבים היו בה, כל אחד ואחד מוציא עשרה מיני זמר, נמצאת כולה מוציאה מאה מיני זמר.	רבא בר שילא אמר רב מתנה אמר שמואל:											◆
היא אמה וגמדה אמה, וקתא יוצא הימנה ועשרה נקבים היו בה, כל אחד מוציא מאה מיני זמר, נמצאת כולה מוציאה אלף מיני זמר.	במתניתא תנא:											◆
וסימניך: מתניתא גוזמא.	רב נחמן בר יצחק:											■
ועבדי כהנים היו כו'.												■

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מקרא-key	מאן דאמר	ערכין-אין נערכין	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
לימא בהא קמיפלגי, דמ"ד עבדים היו, קסבר: עיקר שירה בפה, וכלי לבסומי קלא בעלמא הוא דעבידא ומ"ד לויים היו, קסבר: עיקר שירה בכלי.		מימרא											יא.
ותסברא? רבי יוסי מאי קסבר? אי קסבר: עיקר שירה בפה, עבדים סגיגא אי קסבר: עיקר שירה בכלי, לויים בעינן.													יא.
לעולם קסבר: עיקר שירה בפה, והכא במעלין מדוכן ליוחסין ולמעשרות קמיפלגי.													יא.
מ"ד עבדים היו, קסבר: אין מעלין מדוכן לא ליוחסין ולא למעשרות.	[ר' מאיר]												יא.
מ"ד לויים היו, קסבר: מעלין מדוכן בין ליוחסין בין למעשרות.	[רבי חנינא בן אנטיגנוס]												יא.
ומ"ד ישראלים היו, קסבר: מעלין מדוכן ליוחסין ולא למעשרות.	[ר' יוסי]												יא.
השיר מעכב את הקרבן, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [ר"מ]												יא.
אינו מעכב.	חכמים:												יא.
מ"ט דר' מאיר?													יא.
דאמר קרא: (במדבר ח) ואתנה את הלויים נתונים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל וגו' ולכפר על בני ישראל, מה כפרה מעכבת, אף שירה מעכבת.	[ר"מ]												יא.
ורבנן?													יא.
ההוא לאידיך דר' אלעזר.	[רבנן]												יא.
מה כפרה ביום, אף שיר ביום.	דאמר ר"א:												יא.
מנין לעיקר שירה מן התורה? שנאמר: (דברים יח) ושרת בשם ה' אלוהיו, איזהו שירות שבשם? הוי אומר: זה שירה.	רב יהודה אמר שמואל:												יא.
ואימא: נשיאות כפים.													יא.
מדכתיב: (דברים י) ושרתו ולברך בשם ה', מכלל דברכת כהנים לאו שירות היא.													יא.
מהכא: (דברים כ"ח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב, איזו היא עבודה שבשמחה ובטוב לבב? הוי אומר: זה שירה.	רב מתנה:												יא.
ואימא: דברי תורה, דכתיב: (תהילים י"ט) פקודי ה' ישרים משמחי לב.													יא.
משמחי לב איקרי טוב לא איקרי.													יא.
ואימא: בכורים, דכתיב: (דברים כ"ו) ושמתת בכל הטוב.													יא.
טוב איקרי, טוב לבב לא איקרי.													יא.
מנין לכיורים שטעונין שירה? אתיא טוב טוב מהכא.	רב מתנה:												יא.
איני?													יא.
מנין שאין אומרים שירה אלא על היין? שנאמר: (שופטים ט) ותאמר להם הגפן החדלתי את תירושי המשמח אלהים ואנשים, אם אנשים משמח, אלהים במה משמח? מכאן שאין אומרים שירה אלא על היין.	והא א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן:												יא.
משכחת לה כדתני רב יוסף:													יא.
פרי אתה מביא ואי אתה מביא משקין הביא ענבים ודרכן, מנין? ת"ל: תביא.	[רב יוסף]												יא.
מהכא: (דברי הימים א' ט"ו) וכנניהו שר הלויים במשא יסור כי מבין הוא, אל תיקרי יסור אלא יסיר.	חזקיה:												יא.
מהכא: (במדבר ד') לעבוד עבודת עבודה, איזהו עבודה שצריכה עבודה? הוי אומר: זו שירה.	בלוויט א"ר יוחנן:												יא.
מהכא: (תהלים פ"א) שאו זמרה ותנו תוף כנור נעים עם נבל.	רבי יצחק:												יא.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

ערכין-אין נערכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מהכא: (רשעיהו כ"ד) (הם) (מסורת הש"ס: [המה]) ישאו קולם ירונו בגאון ה' צהלו מים.	ר"נ בר יצחק:											◊
מהכא: (במדבר ז') ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו, ממשמע שנאמר בכתף, איני יודע שישאו? מה ת"ל ישאו? אין ישאו אלא לשון שירה, וכן הוא אומר: (תהילים פ"א) שאו זמרה ותנו תוף, ואומר: ישאו קולם ירונו וגו'.	ותנא מייתי לה:											◊
מהכא (שמות י"ט) משה ידבר והאלהים יענו בקול, על עסקי קול.	חנניא בן אחי רבי יהושע:											◊
מהכא: (דה"ב ב' ה') ויהי אחד למחצצרים ולמשוררים להשמיע קול אחד.	רב אשי:											◊
מהכא: (במדבר י"ח) ולא ימותו גם הם אתם, מה אתם בעבודת מוכח, אף הם בעבודת מוכח.	רבי יונתן:											◊
ולא ימותו גם הם אתם, אתם בשלהם והם בשלכם - במיתה, הם בשלהם - אינן במיתה אלא באזהרה.	תנאי גמי הכי:											◊
משורר ששיער בשל חבריו - במיתה, שנאמר: (במדבר ג) והחונים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד וגו' והזר הקרב ימת, מאי זר? אילימא זר ממש, הכתיב חזא זימנא אלא לאו זר דאותה עבודה.	אביי: נקיטינן:											◊
משורר ששיער ומשוער ששורר - אינן במיתה אלא באזהרה.	מיתיבי:											◊
תנאי היא:												◊
מעשה ברי יהושע בר חנניה שהלך לסייע בהגפת דלתות אצל ר' יוחנן בן גודגדא, אמר לו: בני, חזור לאחוריד, שאתה מן המשוררים ולא מן המשוערים	דתניא:											◊
מאי לאו בהא קמפלגי												◊
דמר סבר: [ר' יוחנן בן גודגדא]												◊
ומ"ס: [ר' יהושע בר חנניה]												◊
דכ"ע אזהרה היא												◊
מר סבר: [ר' יוחנן בן גודגדא]												◊
ומר סבר: [ר' יהושע בר חנניה]												◊
עולת נדבת ציבור, טעונה שירה או אינה טעונה שירה? (במדבר י) עולותיכם אמר רחמנא, אחת עולת חובה ואחת עולת נדבה, או דלמא עולותיכם דכולהו ישראל קאמר רחמנא?	בעי רבי אבין:											◊
(דברי הימים כ"ט) ויאמר חזקיהו להעלות העולה להמזבח ובעת החל העולה החל שיר ה' והחצוצרות ע"י כלי דוד מלך ישראל	ת"ש:											◊
האי שירה מאי עבידתה?												◊
אילימא דעולת חובה												◊
ל"ל אימלוכי?												◊
אלא לאו דעולת נדבה.												◊
לא, עולת ראש חודש הוה, וקא מיבעיא להו: מי הוקבע ר"ח בזמנו דליקרב או לא.	רב יוסף:											◊
ומי מצית אמרת הכי? והכתיב: (דברי הימים ב כ"ט) ביום ששה עשר לחדש הראשון וגו' ויאמר חזקיהו להעלות העולה להמזבח	אמר ליה אביי:											◊
כשב הבא עם העומר קמיבעיא להו, מי קבע ר"ח בזמנו דליקריב או לא.	אלא אמר רמי בריה דרב ייבא:											◊
וליהו פסח היכי עביד? מצה היכי אכיל?	מתקף לה רב אויא:											◊
מידי דהוה אשליחא דציבורא דממליך.	אלא אמר רב אשי:											◊
השתא דאתית להכי, אפילו תימא עולת חובה, מידי דהוה אשליחא דציבורא דממליך.												◊

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

מאן דאמר	ערכין-אין נערכין	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ת"ש, רבי יוסי:	מגלגלין זכות ליום זכאי וחובה ליום חייב אמרו: כשחרב הבית בראשונה, אותו היום תשעה באב היה, ומוצאי שבת היה, ומוצאי שביעית היתה, ומשמרתו של יהויריב היתה, והיו כהנים ולוים עומדים על דוכן ואומרים שירה, ומה שירה אמרו? (תהלים צד) וישב עליהם את אונם וברעתם יצמיתם, ולא הספיקו לומר יצמיתם ה' אלהינו עד שבאו אויבים וכבשום, וכן בשניה											
האי שירה מאי עבדתיה?	אילימא דעולת חובה											
מי הוא? בי"ז בתמוז בטל התמיד	אלא לאו דעולת נדבה											
ותסברא מ"ש דעולת חובה דלא הוא, ומ"ש דעולת נדבה דהוא?	הא לא קשיא: בן בקר אקראי בעלמא הוא דאיתרמיא להו.											
רבא, ואיתימא רב אשי:	ותסברא? שירה דיומיה (תהלים כ"ד) לה' הארץ ומלואה, וישב עליהם את אונם בשיר דארבעה בשבת הוא אלא איליאי בעלמא הוא דנפל להו בפומייהו.											
דהא עומדין על דוכן קתני	כדר"ל											
דאמר: [ר"ל]	אומר שלא על הקרבן.											
אי הכי, בעולת נדבה נמי לימא	נפיק מינה חורבא.											
מאי הוה עלה?	ת"ש, דתני רב מרי בריה (במדבר י) על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם - מה עולה קודש קדשים, אף שלמים קודש קדשים ומה שלמים קבוע להם זמן, אף עולה קבוע לה זמן.											
איבעיא להו:	נסכים הבאים בפני עצמן, טעונין שירה או אין טעונין שירה? כיון דאמר רבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן: מנין שאין אומרים שירה אלא על היין וכו' אמרינן, או דלמא על אכילה ושתיה אמרינן, אשתייה לחודה לא אמרינן?											
ת"ש, ר' יוסי:	מגלגלין זכות ליום זכאי וכו'											
האי שירה מאי עבדתיה?	אילימא דעולת חובה											
מי הוה? בשבעה עשר בתמוז בטל התמיד	ואלא דעולת נדבה											
והא תני רב מרי בריה דרב כהנא דלא צריכא	אלא לאו - דנסכין.											
רבא, ואיתימא רב אשי:	ותסברא? שירה דיומיה (תהלים כ"ד) לה' הארץ ומלואה, (תהלים צ"ד) וישב עליהם את אונם בשירה דארבעה בשבת הוא אלא איליאי בעלמא הוא דנפל להו בפומייהו.											
דהא עומדים על דוכן קתני	כדריש לקיש											
דאמר ר"ל:	אומר שירה שלא על הקרבן.											

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

ערכין-אין נערכין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
א"ה, בנסכים נמי לימא									ז		◇
נפיק מיניה חורבא.									!		◇
מגלגלין זכות ליום זכאי וכו'.	גופא, ר' יוסי:										◇
בראשונה במוצאי שביעית מי משכחת לה? והכתיב: (יחזקאל מ) בעשרים וחמש שנה לגלותנו בראש השנה בעשור לחדש בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר, איוז היא שנה שראש השנה בעשור לחדש? הוי אומר: זה יובל, ואי ס"ד אחד בשבוע חרוב, אחד בשבוע אחד בשבוע תמני, אחד בשבוע אחרינא חמש עשרה הוויין										ז	◇
בארבע עשרה שנה אחר שנה שהוכתה העיר.	רבינא:								!		◇
א"ה, בעשרים וחמש שנה, עשרים ושש הוויין									ז		◇
גלו בשבע, גלו בשמונה, גלו ב"ח, גלו ב"ט	דאמר מר:								ז		◇
משב ועד תמני סדי חר סרי, וחמש עשרה - עשרים ושית הויא									ז		◇
ולדידך מי ניחא? מכדי גלו נמי בתשע עשרה, משב ועד תשסרי תרתי סרי, וארבע סרי - עשרים ושית הוויין אלא מאי אית לך למימר? לבר משתא דגלו בה, לדידי נמי לבר משתא דגלו בה.	אמר לך רבינא:								!		◇
מכל מקום תשסרי לרבינא קשיא									ז		◇
מי סברת שלש גליות הוי? גלו בשבע לכיבוש יהויקים שהיא שמונה לנבוכד נצר, גלו בשמונה עשרה לכיבוש יהויקים שהיא תשע עשרה לנבוכד נצר									!		◇
שנה ראשונה כיבש נינוה, שניה - עלה וכיבש יהויקים.	דאמר מר:								!		◇
וכן בשניה.											◇
ושניה במוצאי שביעית מי משכחת לה? מכדי בית שני כמה קמ? ארבע מאה ועשרים, ארבע מאה - תמניא יובלי, ארבעסרי - תרי שבוע, פשו להו שית, הוה ליה בשיתא בשבוע										ז	◇
הא מני? רבי יהודה היא									!		◇
שנת חמשים עולה לכאן ולכאן	דאמר- [ר"י]								!		◇
אייתי תמניא מתמניא יובלי והני שית הוי ארביסר, אישתכח דבמוצאי שביעית חרוב.									!		◇
אי ר' יהודה, בראשונה לא משכחת לה									ז		◇
שבעה עשר יובלות מנו ישראל משנכנסו לארץ ועד שיצאו	דתניא:								ז		◇
ואי אתה יכול לומר משעה שנכנסו מנו, שאם אתה אומר כן נמצא בית חרב בתחילת יובל, ואי אתה מוצא (יחזקאל מ) בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר, אלא צא מהם שבע שכיבשו ושבע שחילקו ואתה מוצא (יחזקאל מ) בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר, ואי רבי יהודה, אייתי שבסרי משבסרי יובלי שדי אהני, הוה ליה בתלתא בשבוע									ז		◇
הנך שני דאגליניהו סנחריב עד דאתא ירמיה אהדריניהו לא קהשיב להו.									!		◇
איבעית אימא: לעולם רבנן, וכי קתני, וכן בשניה, אשאר.									!		◇
הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי, משמרתו של יהויריב בשניה מי הוא?									!		◇
ארבע משמרות עלו מן הגולה, ידעיה וחרים פשחור ואימר, עמדו נביאים שביניהם וחלקום לכ"ד משמרות, בללום ונתנום בקלפי, בא ידעיה ונטל חלקו וחלק חביריו שש, בא חרים ונטל חלקו וחלק חביריו שש, וכן פשחור, וכן אימר, התקינו נביאים שביניהם שאפי' יהויריב ראש משמרות עולה לא ידחה ידעיה ממקומו, אלא ידעיה עיקר ויהויריב טפל לן	והתניא:								!		◇
אלא אשאר.									!		◇
הנך שית שני עד דסליק עזרא ומקדיש לא קא חשיב להו דכתיב: (עזרא ד) באדין בטילת עבדת בית אלחנא די בירושלים וכת' (עזרא ו) ושיצא ביתא דנא עד יום תלתא לירח אדר דהיא שנת שית למלכות דריוש מלכא	רב אשי:								!		◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ערכין-אין נערכין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
באותו זמן לשנה הבאה עלה עזרא וגלותו עמו, דכתיב: (עזרא ז) ויבא ירושלים בחודש החמישי היא השנה השביעית למלך.	ותנא:												יג.
שבעה עשר יובלות מנו ישראל משנכנסו לארץ ועד שיצאו, ואי אתה יכול לומר משנכנסו מנו, שאם אתה אומר משנכנסו מנו, נמצא בית חרב בתחלת יובל, ואי אתה מוצא (יחזקאל מ) בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר וכו'.	גופא:												יג. <
שבוע שכיבשו מנלן?													יג. ◇
דקאמר כלב: (יהושע י"ד) בן ארבעים שנה אנכי בשלח משה עבד ה' אותי מקדש ברנע לרגל את הארץ וגו' ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה.													יג. ◇
שנה ראשונה עשה משה משכן, שניה - הוקם המשכן ושלח מרגלים	ואמר מר:												יג. !
כי עבור ישראל ירדן כלב בר כמה הווי? בר תמנן נכי תרתין, כי קא מפליג נחלות קאמר: (יהושע יד) בן חמש ושמונים שנה אנכי, אישתכח דשבוע כיבשו.													יג. !
ושבע שחילקו מנלן?													יג. ◇
איבעית אימא: מדשבוע כיבשו שבע חילקו.													יג. ◇
ואיבעית אימא: מדלא משכחת להו (יחזקאל מ) ארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר.													יג. ◇
אין פוחתין משה טלאים המבוקרין בלשכת הטלאים כדי לשבת ולשני ימים טובים של ראש השנה, ומוסיפין עד לעולם.													יג. ■
אין פוחתין משתי חצוצרות, מתשעה כנורות, ומוסיפין עד לעולם, והצלצל לבד.													יג. ■
תמידין ומוסיפין טובא הון													יג. ג
תנא בעלמא קאי ואתמידין לחודיה קאי, ומאי כדי לשבת ולימים טובים? סימנא בעלמא, וה"ק: אין פוחתין משה טלאים המבוקרים בלשכת הטלאים ארבעה ימים קודם שחיטה													יג. ◇
ומני? בן בג בן גיא													יג. !
מנין לתמיד טעון ביקור ארבעה ימים קודם שחיטה? ת"ל: (במדבר כ"ח) תשמרו להקריב לי במועדו, ולהלן הוא אומר: (שמות י"ב) והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה, מה להלן טעון ביקור ארבעה ימים קודם שחיטה, אף כאן טעון ביקור ארבעה ימים קודם שחיטה.	דתינא, בן בג בן:												יג. ◇
דיקא נמי, דקתני כדי לשבת ולא קתני לשבת, שמע מינה.													יג. ■
משתי חצוצרות ומוסיפין וכו'.													יג. <
ועד כמה?													יג. ^
עד מאה ועשרים, שנאמר: (דברי הימים ב' ה) ועמהם כהנים למאה ועשרים מחצרים בחצוצרות.	רב הונא, ואמרי לה אמר רב זבדי אמר רב הונא:												יג. ◇
מתשעה כנורות וכו' וצלצל לבד.													יג. <
מנא הני מילי?													יג. ^
דאמר קרא: (דברי הימים א' טז) ואסף במצלתים משמיע	רב אסי:												יג. ◇
מצלתים תרי הון													יג. ג
כיון דהודא עבידתא עבדי וחד גברא עביד בהו, קרי להו חד.													יג. ◇
אין פוחתין משנים עשר לויים עומדין על הדוכן, ומוסיפין עד לעולם.													יג. ■
אין הקטן נכנס לעזרה לעבודה אלא בשעה שהלויים אומרים בשיר, ולא היו אומרים בנבל ובכנור אלא בפה, כדי ליתן תבל בנעימה													יג. ■
אין עולין למנין ואין עולין לדוכן, אלא בארץ היו עומדין וראשיהן בין רגלי הלויים, וצערי הלויים היו נקראין.	רבי אליעזר בן יעקב:												יג. ■
הני כנגד מי?													יג. ^

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מקרא-key:	מאן דאמר													
ערכין-אין נערכין	מירא													
כנגד תשעה כנורות ושני נבלים וצלצל אחד, שנאמר: (דברי הימים א' כ"ה) הוא ואחיו ובניו שנים עשר.	רב פפא:										!	◊	יג:	
אין הקטן נכנס לעזרה לעבודה אלא בשעה שהלויים כו'.												■	<	יג:
מנא הני מילי?												^		יג:
דאמר קרא: (עזרא ג) ויעמוד ישוע בניו ואחיו קדמיאל ובניו בני יהודה כאחד לנצח על עשה המלאכה בבית האלהים וגו'.	רבי יוחנן:											!	◊	יג:
לא היו אומרים לא נבבל ולא בכנור אלא בפה כו'.												■	<	יג:
למימרא, דנבל לחוד וכנור לחוד, לימא מתנן דלא כרבי יהודה												⚡		יג:
כנור של מקדש של שבעת נימין היה, שנאמר: (תהלים ט"ז) שובע שמחות את פניך, אל תיקרי שובע אלא שבע ושול ימות המשיח שמונה, שנאמר: (תהלים י"ב) למנצח על השמינית, על נימא שמינית, של עולם הבא עשר שנאמר: (תהלים צ"ב) עלי עשור ועלי נבל עלי הגיון בכנור, ואומר: (תהלים ל"ג) הודו לה' בכנור בנבל עשור זמרו לו שירו לו שיר חדש	דתניא, רבי יהודה:											■	⚡	יג:
אפילו תימא רבי יהודה, לעולם הבא אידי דנפישני נימין דידיה נפיש קליה כי נבל, קרי ליה נבל.												!	◊	יג:
אין עולין מן המנין כו'.	רבי אליעזר בן יעקב:											■	<	יג:
וסועדי הלויים היו נקראין.	תנא:											■	◊	יג:
ותנא דידן?												⚡		יג:
כיון דהני קטין קלייהו והני עב קלייהו, הני מקטטי והני לא מקטטי, קרי להו צערי.												!	◊	יג:
הדרן עלך אין נערכין													◊	